

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ

МАЛВИНА

chitanka.info

Азъ не се познавахъ съ Малвина. Но единъ художникъ не можеше да смути този глупавъ прѣдразсѫдъкъ. Отидохъ при нея, обяснихъ й, съ най-малки подробности, желанието си и тя се съгласи. Започна да идва въ ателието ми.

И картината, въ която азъ искахъ да въплотя образа на вѣчната красота, на вѣчната непорочность, напрѣдваше съ удивителенъ успѣхъ и мнозина, които я бѣха виждали, разкриваха ми перспективите на едно блѣскаво бѫдаще.

Но азъ трѣбаше да взимамъ и странични поржчки, защото материјалното ми състояние бѣше твърдѣ разстроено. При все това, макаръ и съ мяка, азъ прѣодолявахъ прѣчките и дотолкова се бѣхъ увлѣкълъ въ работата си, че понѣкога даже и не спѣхъ. Неуморно работѣхъ.

И единъ денъ, когато картината трѣбаше да бѫде завършена, Малвина не дойде. И повече тя никога не дойде.

Това, разбира се, ме отчая, защото картината, надъ която азъ работѣхъ отъ толкова години, оставаше пакъ незавършена. И азъ затърсихъ Малвина. Но никждѣ я не срѣщахъ.

Въ това врѣме получихъ писмо. Писмо, чийто податель не знаехъ. Съобщаваха ми за нѣкаква поржчка. Да рисувамъ баба на смѣртно легло. Но азъ нѣмаше да отида ако не бѣхъ въ такова тежко положение на бѣдност и мизерия. Нѣмахъ пари даже и за хлѣбъ.

И азъ взѣхъ статива и палитрата си и се запжтихъ на указания адресъ. Намѣрихъ се въ прѣградието, прѣдъ една стара порутена кжща. Натиснахъ звѣнеца. Отъ всички краища на кжщата отекнаха отзуцитѣ на отдавнашна запустѣлост. Никой не ми отвори. Азъ хванахъ дрѣжката и тогава вратата се открохна съ такова зловѣщо скърцане, че за моментъ азъ се поколебахъ. Искахъ да се върна. Но азъ възлагахъ голѣми надежди на тази поржчка. Баба на смѣртно легло — единъ вѣченъ споменъ, за който ще се взематъ доста пари. И азъ влѣзохъ вътре.

Минахъ прѣзъ нѣкакъвъ тѣменъ коридоръ, стигнахъ прѣдъ една врата. Похлопахъ. Никой не се обади. Тръгнахъ нататъкъ. Друга врата. Но пакъ никакъвъ отговоръ. Азъ се ядосахъ. Съобщаватъ ми да дойда тукъ, а никой не ме посрѣща, никой не може да ме упжти.

И азъ вече сериозно бѣхъ рѣшилъ да си отида, но въ този моментъ, срѣдъ мъртвата глухота, която царѣше наоколо, звѣнна единъ

подигравателъ смѣхъ, който ме ужаси и вледени кръвъта ми:

— Хе, хе, хе! Изгубихте се а, изгубихте се! Тука, тука, въ крайната стая! Хе, хе, хе!

Азъ побѣдихъ малодушието си и тръгнахъ къмъ онази страна, отъ кждъто се носѣше гласа. И когато влѣзохъ тамъ, въ стаята, блѣсъка на хиляди погребални свѣщи едва ли не ме ослѣпи. Азъ видѣхъ на единъ креватъ нѣкаква баба, съ едно единствено око, — угаснало и мъртво — съ отвратителни беззъби уста, които непрѣкъжнато ронѣха жестокъ смѣхъ. Надъ кревата стоеше окаченъ единъ старъ, съ олющенъ циферблать, часовникъ, чиито стрѣлки се въртѣха толкова бързо, че отлитаха часоветѣ на цѣли дни и седмици.

Близо до бабата стоеше единъ свѣщенникъ, въ бѣло расо, който пълнѣше съ вино два човѣшки черепа и, съ нѣкаква неразбираема наздравица, поднасяше единия отъ тѣхъ до устата на болната.

И бабата, пияна, продлъжаваше да се киска, все така безпричинно и жестоко, беззъбитѣй уста фъфлѣха:

— Утрѣ ще бжда мъртва и сега прѣчиствамъ душата си, пия отъ Светото Причастие! Хе, хе, хе, пия отъ Светото Причастие, прѣчиствамъ душата си!

И послѣ тя започна да говори такива работи, че азъ почувствувахъ да се облива лицето ми въ пламъ. Тя разказваше за съвокуплението на Христосъ и Мария, а бѣлия свѣщенникъ клатеше главата си, категорично и настойчиво и, съ едно безочливо нахалство потвърждаваше думите на бабата.

Аз неможахъ да понеса ужаса на това дръзко безсрание и избѣгахъ. И задъ гърба си отново чухъ смѣха на болната баба:

— Хе, хе, хе! Пия отъ Светото Причастие, прѣчиствамъ душата си!

Една есенна привечеръ, когато минавахъ прѣзъ булеварда, зададе се насрѣща ми единъ затворенъ автомобилъ. И интересното бѣше това, че азъ не видѣхъ никакъвъ шофьоръ, никакъвъ пасажеръ въ него. Видѣхъ само единъ грамаденъ зеленъ некрологъ, залѣпенъ върху резервоара съ бензинъ. И тамъ прочетохъ:

МОЛЕТЕ СЕ ЗА МАЛВИНА!

И по-добръ, че Малвина умръ. Защото слѣдъ онази случка азъ и безъ това не можехъ да продължа картина си — картина на вѣчната непорочность, на вѣчната красота. Въ ушитѣ ми непрѣстанно звучеше смѣха на пияната баба и онѣзи свѣтотатствени думи...

И азъ заминахъ. Напуснахъ града и тръгнахъ да обикалямъ свѣта. И дълги години бродѣхъ азъ изъ далечни страни и всичко онова, което нѣкога, въ юношеството ми, бѣше мечта, се сбѫдна. Азъ видѣхъ фиордитѣ, любувахъ се на борбата съ бикове въ Испания, разхождахъ се съ лодка по водите на свѣтящите езера въ Япония, почивахъ подъ сѣнките на древни свинкове и пирамиди.

Но азъ не бѣхъ щастливъ. Азъ искахъ да нарисувамъ картина на вѣчната красота и непорочность, азъ мечтаехъ да създамъ едно безсмъртно творение. И само мисълта за това крѣпѣше живота ми. Но онази проклета баба се изпрѣчи на моя пжть и всичко се разруши. Не, азъ не бѣхъ щастливъ.

И единъ день, азъ трѣбаше да се завърна въ родния градъ. И това бѣше прѣзъ една пролѣтъ.

Надъ тѣсната пжтека, която водѣше къмъ моя домъ, вишните ронѣха цвѣтъ, и отблѣсъците на залѣзвашето слънце играеха весело по запрошениетѣ стъкла на ателието ми.

Азъ намѣрихъ ключа и отворихъ вратата. Тамъ — въ царството на моите сънища и мечти — бѣше пусто, глухо. Нѣколко плъха, изненадани отъ внезапното ми появяване, пробѣгаха надъ разхвърлѣните ескизи. Азъ отидохъ при картина, изтрихъ я отъ прахъта, искахъ да видя още веднажъ слѣдитѣ на онова, което нѣкога мислѣхъ възможно. Но можехъ ли да вѣрвамъ на очите си? Не бѣше ли това нѣкакъвъ кошмаръ?

На платното, кждѣто бѣхъ рисувалъ Малвина, стоеше портрета на бабата. Онова угаснало око отново ме погледна, вторачено и смѣло, беззжбитѣ уста изфълиха:

— Разбра ли сега, разбра ли сега?

Азъ изтичахъ до хазаитѣ и ги попитахъ дали е идеаль нѣкой въ ателието ми, прѣзъ врѣме на моето отсѫтствие. Не, никой не биль идвалъ.

Азъ тръгнахъ кѫмъ прѣдградието, кѫдѣто, прѣди години, бѣхъ поканенъ да рисувамъ бабата.

И както нѣкога натиснахъ звѣнеца. И както нѣкога отекнаха отъ всички краища на кѫщата, отзуцитѣ на отдавнашна запустѣлостъ. И пакъ никой не ми отвори. Дръпнахъ дръжката, но зеленясалата каменна врата се оказа заключена. Тогава азъ започнахъ да удрямъ съ юмруци въ вратата, искахъ да узная кой бѣше причината на тази глупава гавра...

Но прозореца на съсѣдната кѫща се отвори и единъ старецъ ме попита кого търся.

— Тукъ не живѣше ли нѣкога една баба? — казахъ азъ.

— Баба! — отвѣрна очудено стареца. — Не, тукъ никога не е живѣла баба. Въ тази кѫща живѣше Малвина Х., която умрѣ прѣди деветъ години.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.